

12.6.2007

Dnro 1803/4/06

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Jukka Lindstedt

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Kristian Holman

POLIISIN MENETTELY ESITUTKINNAN ALOITTAMISTA KOSKEVASSA HARKINNASSA

1 KANTELU

A arvosteli 24.5.2006 päivätyssä kirjeessään - - - kihlakunnan poliisiviranomaisten menettelyä poikansa B:n menehtymiseen johtaneen tapahtuman tutkimisessa. A katsoo kirjoituksessaan, ettei poliisi ollut selvittänyt riittävän tarkasti rikoksen mahdollisuutta heti tapahtuman alkuvaiheessa, vaan katsonut B:n menehtymisen johtuneen itsemurhasta.

Lisäksi asiaan liittyvästä selvityksestä kävi ilmi, että paikalla ollut poliisipartio oli jättänyt B:n 11-vuotiaan pojan asuntoon, jossa B oli ampunut itseään. Asuntoon oli jäänyt myös B:n seurassa alkoholia nauttinut miesseurue.

- - -

3 RATKAISU

3.1 Tapahtumista

- - - kihlakunnan poliisipartio C/D oli saanut 19.4.2005 kello 02.14 aikaan tehtäväksi mennä yksityisasuntoon, jossa ilmoitustietojen mukaan asunnon haltija B oli ampunut käsiaseella itseään päähän. Tieto poliisille oli välittynyt pelastusviranomaisilta, jotka olivat paikalla ennen poliisia. Poliisin tullessa paikalle B oli edelleen elossa ja häntä oltiin siirtämässä sairaankuljetusautolla sairaalaan. B menehtyi vammoihinsa 26.4.2005 kello 12.54.

Tapahtuma-aikana asunnossa oli ollut kaksi mieshenkilöä sekä B:n 11-vuotias lapsi. Poliisipartio oli tapahtumapaikalla puhuttanut kahta asunnossa ollutta miestä sekä ensimmäisenä tapahtumapaikalla ollutta sairaankuljettajaa heidän tekemistään havainnoista. Puhutteluissa oli ilmennyt, että B ja hänen seurassaan olleet kaksi miestä olivat nauttineet illan aikana alkoholia ja jossain vaiheessa B oli mennyt viereiseen huoneeseen miesten jäädessä toiseen huoneeseen nukkumaan. Toinen miehistä oli kertonut, että hän oli seinän läpi kuullut B:n puhuvan itsekseen ja ihmetellyt tätä sekä ajatellut B:n puhuvan puhelimeen. Heti tämän jälkeen oli kuulunut laukaus. Mentyyään katsomaan, mitä oli tapahtunut, hän

oli havainnut B:n makaavan sängyllä pistooli vierellään. B:llä oli ollut ampumahaava päässään. Toinen paikalla olleista miehistä kertoi nukkuneensa niin sikeästi, ettei ollut kuullut laukausta, vaan oli herännyt vasta kun laukauksen kuullut mies oli herättänyt hänet. Paikalla olleet miehet eivät poliisipartion arvion perusteella vaikuttaneet olevan "kovin humalassa".

Asunnossa oli tapahtumahetkellä ollut myös B:n 11-vuotias poika. Toinen asunnossa olleista miehistä kertoi poliisille yrittäneensä soittaa tapahtuneesta B:n veljelle, mutta ei ollut saanut häntä kiinni. Vanhempi konstaapeli C kertoo arvioineensa, että B:n poika voisi jäädä loppuyöksi asuntoon, koska asunnossa olleet miehet tunsivat pojan hyvin ja poika oli ilmoittanut poliisille omana tahtonaan jäädä asuntoon yöksi. Poliisin luonnehdinnan mukaan poika oli vaikuttanut hyvin reippaalta häneltä asiaa tiedusteltaessa.

Poliisipartio kertoo kantelun johdosta antamassaan selvityksessä, että paikalla suoritettujen puhuttelujen ja muun tutkinnan perusteella ei ollut syytä epäillä rikosta tapahtuneen.

3.2

Kannanotto

3.2.1

Poliisipartion toimenpiteet asian selvittämiseksi

A arvosteli eduskunnan oikeusasiamiehelle osoittamassaan kirjoituksessa erityisesti sitä, että tapahtuman selvittämisen yhteydessä ketään asiaan mahdollisesti liittyvää henkilöä ei kuulusteltu asiassa rikoksesta epäiltynä sekä sitä, että asiassa ei ollut suoritettu riittävästi teknistä tutkintaa niin ampumaseen alkuperän ja sen käyttäjän selvittämiseksi eikä myöskään tapahtumapaikkaa (asuntoa) eristetty tapahtuman jälkeen.

Kuolemansyyn selvittämisestä annetun lain 7 §:n mukaan kuoleman syyn selvittämiseksi on poliisin suoritettava tutkinta, kun kuoleman on aiheuttanut rikos, tapaturma, itsemurha, myrkytys, ammattitauti tai hoitotoimenpide tahi kun on aihetta epäillä kuoleman johtuneen jostakin sellaisesta syystä.

Poliisilain 37 §:n mukaan poliisitutkinnalla tarkoitetaan muuta poliisin toimitettavaksi säädettyä tutkintaa kuin rikoksen johdosta toimitettavaa esitutkintaa. Poliisitutkintaa toimitettaessa on soveltuvin osin meneteltävä siten kuin tutkinnan suorittamisessa esitutkinnassa säädetään. Esitutkintaan poliisin on esitutkintalain 2 §:n mukaan ryhdyttävä silloin, kun on syytä epäillä, että rikos on tehty.

Esitutkintalain 5 §:n mukaan esitutkinnassa selvitetään mm. rikos, sen teko-olosuhteet, ketkä ovat asianosaisia ja muut syytteestä päättämistä varten tarvittavat seikat.

Kuolemansyyn selvittämisestä annetun lain 7 §:n tarkoittamaan kuolemansyyn selvittämisen johdosta suoritettavaan poliisin tutkintaan liittyvät kaikkien niiden kuolemaan liittyvien syiden ja olosuhteiden selvittäminen, jotka ovat

kausallisessa syy-yhteydessä kuolemaan, siltä osin kuin kysymys on ei-lääketieteellisestä tutkinnasta. Tutkinnassa on lähinnä keskityttävä niihin olosuhteisiin ja syihin, jotka välittömästi liittyvät vainajan kuolemaan. Kuolemansyyn tutkintaa koskevat säännökset antavat tutkinnanjohtajalle ja tutkijoille harkintavaltaa tutkinnan laajuuden ja suoritettujen toimenpiteiden osalta. On myös huomattava, että erityisesti itsemurhaa yrittäneen lähiomaisilta saattaa olla saatavissa tilanteen arvioimiseksi tarpeellisia tietoja.

Asiassa on kyse siitä, onko tutkinta suoritettu tapauksen yhteydessä riittävän perusteellisesti. Lisäksi kysymys on jäljempänä sisäasiainministeriön lausunnosta ilmenevän perusteella myös siitä, onko poliisilla velvollisuutta ylipäätään toimittaa minkäänlaista tutkintaa itsemurhayrityksen johdosta (B ei ollut vielä tapahtumahetkellä menehtynyt).

Poliisilta saaduissa selvityksissä kiistetään, että tutkintaa ei olisi toimitettu asianmukaisesti. Selvityksessä katsotaan, että mikään ei viitannut siihen, että kyse olisi ollut epäilystä rikoksesta. Toisaalta paikalla olleen poliisipartion selvityksessä todetaan, että mahdollisen ruutisavunäytteen ottaminen paikalla olleilta henkilöiltä olisi ollut perusteltua.

A on kannellut Oulun lääninhallituksen poliisiosastolle paikalla olleen poliisipartion menettelystä tutkimusten suorittamisessa. Lääninhallitus on 28.11.2005 antamassaan ratkaisussa todennut, että "*paikalla olleilta henkilöiltä olisi ollut hyvä ottaa ruutisavunäytteet, mutta poliisin paikalla saaman selvityksen perusteella sitä ei pidetty tarpeellisena*". Ratkaisussaan lääninhallitus kiinnitti - - - kihlakunnan poliisilaitoksen huomiota teknisen tutkinnan tärkeyteen poliisin suorittamien tutkimusten kattavuutta harkittaessa.

Sisäasiainministeriön poliisiosasto on lausunnossaan todennut, että poliisin toimitettavaksi ei ole säädetty itsemurhayritysten tai esimerkiksi kotitapaturmien tutkintaa, joten poliisilla ei ole ollut laissa säädettyjä perusteita toimittaa kanteluasiassa poliisitutkintaa ennen tapauksen muuttumista kuolemansyöntutkinnaksi vasta muutamia päiviä myöhemmin. Sisäasiainministeriön näkemyksen mukaan kyse on ollut poliisin kannalta sääntelemättömästä tilanteesta, jolla on erityistä merkitystä, kun jälkikäteen arvioidaan tapahtumapaikalla olleiden poliisimiesten virkatoimien lainmukaisuutta esimerkiksi tutkinnan järjestämisvelvollisuuden osalta. Näin ollen poliisin toimivalta ruutisavunäytteiden ottoon olisi ollut rajallinen; B:n osalta edellytykset ruutisavunäytteen ottamiseen häneltä olisivat täyttyneet epäilyllä ampuma-aserikoksen perusteella (B:llä ei ollut lupaa kyseiseen ampuma-aseeseen). Sen sijaan muiden paikalla olleiden henkilöiden osalta pakkokeinolain mukaisia henkilönlähtöistä tutkintaa (jollainen ruutisavututkimus on) edellytyksiä ei olisi ollut rikosepäilyn puuttuessa. Poliisitutkinnassa poliisilain perusteella ruutisavunäytteet olisi voitu ottaa vain asianomaisen suostumuksella, mutta se ei olisi ollut lainmukaista, koska näytteenoton tarkoituksena olisi ollut tosiasiallisesti mahdollisen rikosepäilyn tutkiminen.

Selvitysten perusteella poliisi oli suorittanut välittömästi tapahtumapaikalla olleiden henkilöiden alustavia puhuttamisia asiain tapahtumankulun

selvittämiseksi. Poliisin paikalla olleilta saamat tiedot sekä itse tekemät havainnot tapahtumasta vaikuttivat siihen, että tutkintaa ei jatkettu varsinaisena esitutkintana eikä asiassa ryhdytty käyttämään pakkokeinoja rikoksen selvittämisen turvaamiseksi; asiassa ei ollut syytä epäillä rikosta.

Totean tässä yhteydessä yleisesti, että poliisin suorittamat alustavat toimenpiteet jäävät varsinaisten esitutkintatoimenpiteiden ulkopuolelle ja yleensä ajoittuvat esitutkinnan aloittamista edeltävään aikaan. Tällaisia toimenpiteitä joudutaan tekemään sen selvittämiseksi, onko esitutkinnan aloittamiselle edellytyksiä. On pitkälti yksittäisen tapauksen erityispiirteistä riippuvaista, minkälaisia ja kuinka aikaa vieviä selvityksiä tällaiset alustavat selvitykset ovat. Selvää kuitenkin on, että nämä alustavat selvitystoimenpiteet eivät missään olosuhteissa voi käsittää pakkokeinojen käyttämistä. Laissa ei ole erikseen säädetty myöskään siitä, kuinka kattava alustavan tutkinnan tulisi olla. Alustavassa tutkinnassa ei myöskään ole samoja oikeussuojatakeita kuin esitutkinnassa tai poliisitutkinnassa, mikä osaltaan puhuu sen puolesta, että sen käyttöalaa ei tule liikaa venyttää. Poliisilla tulee olla konkreettinen ja poliisin tehtäviin liittyvä asiallinen peruste ryhtyä alustavaan tutkintaan. Luonnollisesti alustavassa tutkinnassakin on toimittava poliisilain poliisitoimintaa yleisesti säätelevien periaatteiden kuten vähimmän haitan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen mukaisesti.

Esitutkintalain 2 §:n mukaan poliisin on toimitettava esitutkinta, kun sille tehdyn ilmoituksen perusteella tai muutoin on syytä epäillä, että rikos on tehty. Toisaalta, jos jostain tapahtumasta saatavissa olevien tietojen perusteella ei ole syytä epäillä rikosta, ei esitutkintaa saa toimittaa. Syytä epäillä -kynnystä on lain esitöissä (HE 14/1985 s. 16) kuvattu siten, että rikosta on syytä epäillä, kun asioita huolellisesti harkitseva ihminen havaintojensa perusteella päätyy tällaiseen tulokseen. Lain käyttämän käsitteen "syytä epäillä" soveltaminen konkreettiseen tapaukseen jättää esitutkinnan toimittamisesta päättävälle jonkin verran harkinnanvaraa. Tämä johtuu paitsi käsitteen avoimuudesta ja tulkinnallisesta väljyydestä, myös siitä, että tapausta koskevaa näyttöä (epäilyn perustaa) ei ole mahdollista arvioida ja määrittää täsmällisesti esimerkiksi matemaattisesti.

Kuten lainkohta edellyttää, epäilyllä pitää olla syynsä, mikä viittaa siihen, että epäilyn tueksi on olemassa jotakin konkreettista. Pelkkä ylimalkainen epäily tai rikoksen mahdollisuuden poissulkeminen ei voi olla esitutkinnan aloittamisen perusteena.

On kuitenkin aiheellista kiinnittää huomiota säännöksen sanamuotoon "poliisin on toimitettava" esitutkinta kun on syytä epäillä rikosta. Vertailun vuoksi totean, että niissä pakkokeinosäännöksissä, joissa näyttöä koskeva toimenpide-edellytys on ilmaistu samalla käsitteellä ("syytä epäillä"), käytetään verbiä "saadaan" ryhtyä kyseessä olevaan toimenpiteeseen. Mielestäni ensin mainittu verbi – korostaessaan poliisin toimintavelvollisuutta esitutkinnan aloittamiseksi – viittaa siihen, että esitutkinnan aloittamiseksi ei välttämättä edellytetä yhtä vahvaa epäilyä kuin pakkokeinoihin, joiden näyttöedellytys on ilmaistu samalla käsitteellä. Tätä käsitystä tukee myös se, että esitutkinnan aloittaminen sellaisenaan ei ole yksilön oikeusturvan kannalta yhtä ankara toimenpide kuin

pakkokeinoihin ryhtyminen; myös näyttötilanne esitutinnan aloittamista harkittaessa on erilainen.

Esitutinnan aloittamiskynnystä ei voida esitutkintalain esitöiden mukaan asettaa kovin korkealle harkittaessa, onko esitutkintaan ryhdyttävä. Varmuutta tai suurta todennäköisyyttä rikoksen tekemisestä ei vaadita. Aika, joka kuluisi odoteltaessa epäilyksien vahvistumista, voisi helposti vaarantaa mahdollisen rikoksen selvittämisen. Viime kädessä onkin kysymys punninnasta (tulevan) selvittämistä oikeusturvaintressin ja oikeusturvaintressin välillä. Yksinkertaistaen voidaan todeta, että mitä suurempi selvittämistä on, sitä perustellumpaa on ryhtyä selvittämiseen tähtääviin toimenpiteisiin myös ns. rajatapauksessa.

Kun tässä tapauksessa otetaan huomioon B:n saaman vamman laatu, sen syntyminen sekä se, että tapahtumapaikalla olevat teknisellä tutkinnalla mahdollisesti esille saatavat löydökset olisivat saattaneet esimerkiksi olla vaarassa kadota, mikäli tutkintaa siirrettäisiin siihen asti, että joko kuolemansyyn selvittämistä koskevalle tutkinnalle tai esitutkinnalle olisi olemassa enemmän perusteita, ei asian selvityksintressiä tässä tapauksessa mielestäni ole voinut pitää vähäisenä.

Mielestäni henkeen ja terveyteen kohdistuneen tapahtuman selvittämistä on erityisen suuri. Tällaisten tapahtumien tutkinnassa ensimmäiset tutkintatoimenpiteet ovat käsitykseni mukaan usein varsin ratkaisevia ja ratkaisut joudutaan tekemään nopeasti. Lisäksi on otettava huomioon, että tällaisessa tilanteessa joudutaan usein alkuvaiheessa toimimaan suhteellisen niukan tiedon varassa.

Näyttö rikoksesta saadaan usein sellaisilla erityisillä tutkimuksilla, joiden toimittaminen voi olla välittömästi ensimmäisenä paikalle tulleen partion toimesta ja heidän käytössään olevilla välineillä mahdotonta tai muutoin esitutkintaviranomaisten toimialueen ulkopuolella, kuten esimerkiksi lääkärin tekemät tutkimukset. Näitä tutkimuksia ei aina ole käytettävissä ennen kuin esitutinnan aloittamisesta joudutaan tutkinnallisista syistä tai mahdollisen uhrin suojaamiseksi päättämään. On siten mahdollista, että esitutinnan aloittamisesta jouduttaisiin päättämään melko vähäistenkin tietojen perusteella. Myös oikeudenkäytön tasapuolisuutta kohtaan tunnettavan luottamuksen ylläpitäminen voi antaa tulkinnallisessa rajatapauksessa aiheen painottaa asian selvittämistä, siis asian perinpohjaista selvittämistä.

Ottaen huomioon tutkittavana olleen tapahtuman vakavuus ja toisaalta se, mitä olen edellä todennut esitutinnan aloittamisesta yksilön oikeusturvan kannalta, katson, että asiassa olisi ollut mahdollisuus myös päätyä esitutinnan aloittamista koskevan päätöksen tekemiseen. Tällöin myös pakkokeinojen käytön edellytykset olisivat tulleet harkittavaksi. Koska kysymys on kuitenkin poliisille esitutkintaviranomaisena kuuluvasta harkintavallasta, en voi pitää poliisin päätöstä olla aloittamatta esitutkintaa saamiensa tietojen perusteella virheellisenä. Kyseessä olevassa tapauksessa tapahtumapaikalle saapunut poliisipartio oli katsonut, että alustavina selvityksinä suoritettujen puhuttelujen perusteella ei ollut syytä epäillä rikosta tapahtuneeksi. Saatujen selvitysten

valossa poliisin arviota tapahtumasta tai sen suorittamia alustavia toimenpiteitä ei voida pitää lainvastaisina.

Asiakirjoista ilmenee myös, että B:lle on tehty täydellinen oikeuslääketieteellinen ruumiinavaus. Lääninoikeuslääkäri luokitteli 1.8.2005 kuoleman itsemurhaksi saatujen esitietojen ja ruumiinavauslöydösten perusteella. Hän katsoi, että esitietojen ja ruumiinavauslöydösten välille ei jäänyt ristiriitaa. Poliisitutkinnassa tutkinnanjohtajana toiminut rikoskomisario katsoi 29.12.2005 tekemässään päätöksessä, että kyseessä on todennäköisesti ollut itsemurha.

Mitä tulee sitten sisäasiainministeriön poliisiosaston lausunnossa todettuun siitä, että esimerkiksi itsemurhayritysten yhteydessä poliisilla ei olisi laista johdettavaa toimivaltaa tutkia asiaa ennen kuin tapahtuma muuttuisi kuolemansyyn tutkinnaksi, pidän aiheellisena, että poliisiosasto selvittää tätä kysymystä tai mahdollisesti ryhtyy toimenpiteisiin lainsäädännön tarkistamiseksi, mikäli ongelman selvittäminen katsotaan tarpeelliseksi poliisin toimintaedellytysten kannalta.

3.2.2

B:n 11-vuotiaan lapsen jättäminen tapahtumapaikalle

Tapahtumapaikalla olleen poliisipartion jäsenet ovat selvityksessään kertoneet, että asunnossa, jossa B oli ampunut itseään, oli ollut B:n vieraana olleen kahden mieshenkilön lisäksi B:n 11-vuotias poika, joka asui isänsä kanssa. Poliisipartiolle oli tullut (puhuttelujen myötä) selväksi, että poika ja asunnossa olleet kaksi miestä tunsivat hyvin toisensa. Tästä syystä sekä pojan poliisille ilmaisemasta omasta tahdosta johtuen poliisi oli tehnyt ratkaisun jättää poika asuntoonsa näiden kahden B:n vieraana olleen miehen hoteisiin aamuun asti, jolloin nämä huolehtisivat, että poika toimitettaisiin isovanhempiensa luokse. Selvityksessä todetaan seuraavasti: "*Katsoimme tuossa vaiheessa viisaimmaksi, että poliisi toimittaa pojan isovanhemmille ja muille lähiomaisille tiedon B:n tapaturmasta tiistaiaamuna ja tuossa yhteydessä selvitetään kuka ottaa [nimi]-pojan hoidettavaksi. Tähän ratkaisuumme vaikutti se, että paikalla olevat tiesivät toisen isovanhemmista sairastavan sydänsairautta, mutta ennen kaikkea [nimi]-pojan oma tahto, sillä hän ei osannut sanoa kenen omaisen luokse hän voisi mennä ja halusi asian hoidettavan näin*".

Sisäasiainministeriön poliisiosasto on lausunnossaan todennut, että poliisipartion olisi tullut ryhtyä toimenpiteisiin sen selvittämiseksi, oliko lapsella isän lisäksi toista huoltajaa. Sisäasiainministeriön lausunnosta ilmenee edelleen, että väestötietojärjestelmästä olisi ilmennyt, että lapsen äiti oli myös lapsen huoltaja. Lausunnon mukaan poliisiin olisi vuorokauden ajasta riippumatta tullut ottaa yhteyttä lapsen äitiin huolimatta siitä, ettei lapsi selvityksen mukaan ollut paljonkaan tekemisissä äitinsä kanssa. Lisäksi selvityksissä on tuotu ilmi, että sosiaalitoimella ei - - - ole virka-ajan ulkopuolista päivystystä tai varallaoloa.

Perus- ja ihmisoikeudet suojaavat fyysistä koskemattomuutta ja turvallisuutta. Perustuslain 7 §:n mukaan jokaisella on oikeus elämään sekä henkilökohtaiseen

vapauteen, koskemattomuuteen ja turvallisuuteen. Lapset ovat perustuslain 6 §:n 2 momentin perusteella muiden tavoin oikeutettuja fyysiseen koskemattomuuteen ja turvallisuuteen. Fyysistä koskemattomuutta ja turvallisuutta koskeva perusoikeus ulottuu myös perhe- ja yksityiselämään. Julkisen vallan tulee näin ollen turvata tämä oikeus perustuslain 22 §:n mukaisesti.

Lapsen oikeuksien yleissopimuksen 3 artiklan mukaan viranomaisten on kaikissa toimissaan, jotka koskevat lapsia, otettava huomioon ensisijaisesti lapsen etu.

Lastensuojelulain (683/1983) 40 §:ssä on sosiaali- ja terveydenhuollon, koulutoimen, poliisitoimen tai seurakunnan palveluksessa taikka luottamustoimessa olevalle henkilölle säädetty velvollisuus viipymättä ilmoittaa sosiaalilautakunnalle, jos henkilö on virkaa tai tointa hoitaessaan saanut tietää ilmeisestä perhe- ja yksilökohtaisen lastensuojelun tarpeesta olevasta lapsesta.

Näkemykseni mukaan poliisin menettely tapahtumapaikalla ei ole täyttänyt sitä edellytystä, mitä julkiselta vallalta tulee edellyttää lapsen turvallisuuden takaamiseksi. Lapsi jätettiin ulkopuolisten henkilöiden huostaan paikkaan, jossa hänen isänsä oli juuri loukkaantunut vakavasti. Pidän selvänä, että lapsen vanhemman vakavaan loukkaantumiseen (ja myöhemmin menehtymiseen) johtanutta tapahtumaa voidaan pitää lapsen kannalta niin vahingollisena, ettei voida missään olosuhteissa pitää hyväksyttävänä ilmennyttä menettelyä, jossa lapsen hyvinvoinnin takaamiseksi ei ryhdytty viranomaisten taholta aktiivisesti ja välittömästi toimenpiteisiin.

Katson, että poliisin olisi tullut aktiivisesti ryhtyä selvittämään lapsen lähimpien omaisten olinpaikkoja ja ottaa heihin yhteyttä selvittääkseen, mihin lapsi voitaisiin ensi vaiheessa sijoittaa, sekä myös arvioida mahdollisen sosiaaliviranomaisille heti mahdollisuuksien mukaan tehtävän ilmoituksen tarpeellisuutta. Ottaen huomioon ne mahdollisuudet, mitä poliisin toimiessa toisin olisi lapsen välittömän sijoituspaikan ratkaisemisen osalta ollut tapahtumai- aikana tehtävissä, katson aiheelliseksi kiinnittää tapahtumapaikalla olleen poliisipartion vakavaa huomiota ensisijaisesti lapsen edun huomioon ottamiseen kaikessa lapsia koskevassa virkatoiminnassa.

4

TOIMENPITEET

Saadun selvityksen perusteella ei ole mahdollista muodostaa varmaa käsitystä siitä, kuinka suurella varmuudella poliisi on päätenyt katsomaan suorittamiensa alustavien puhuttelujen perusteella, ettei asiassa ollut syytä epäillä rikosta tapahtuneeksi. Saatujen selvitysten perusteella katson kuitenkin poliisin menetelleen harkintavaltansa rajoissa eikä asia tältä osin anna aihetta toimenpiteisiin.

Katson kuitenkin, että poliisin menettely jättää alaikäinen lapsi ulkopuolisten ihmisten huostaan paikkaan, jossa hänen vanhempansa oli loukkaantunut vakavasti, ei ole ollut edellä lapsen edun ensisijaisesta huomioonottamisesta virkatoiminnassa todettu huomioon ottaen ollut hyväksyttävä toimintatapa. Ottaen

huomioon kuitenkin ne vaihtoehdot, mitä poliisilla on ollut tapahtuma-aikana käytettävissään toimiakseen toisin, tyydyn eduskunnan oikeusasiamiehestä annetun lain 10 §:n 2 momentin nojalla saattamaan poliisipartiossa olleiden vanhempien konstaapeleiden C:n ja D:n tietoon moittivan käsitykseni heidän edellä kohdassa 3.2.2 selostetusta virheellisestä katsomastani menettelystä. Tässä tarkoituksessa lähetän heille jäljennökset tästä päätöksestäni.

Lähetän myös jäljennökset tästä päätöksestäni tiedoksi sisäasiainministeriön ja Oulun lääninhallituksen poliisiosastoille sekä - - - kihlakunnan poliisipäällikölle.

Muihin toimenpiteisiin kantelu ei anna aihetta.